

ELOGI DE LA MODÈSTIA

Joaquim Nadal i Farreras

Aquesta setmana ha estat generosa en reconeixements a entitats, persones i trajectòries al voltant de la ciutat de Girona. Dilluns passat, en una gala a Londres, la revista *Restaurant* tornava a reconèixer, després d'un any de parèntesi, El Celler de Can Roca amb el número 1 de la llista dels millors restaurants del món. I ahir, a la seu de la Fundació Valvi, es va fer el lliurament dels premis que atorga aquesta Fundació i que reconeixia les trajectòries de Mifas, del grup Mascort i del senyor **Enric Mirambell Belloc**.

Deixarem per un altre moment la glossa del que ha representat l'aposta de Mifas per generar empresa i servei, des de la voluntat de donar cobertura a les persones amb discapacitats físiques, i també, deixarem per més endavant tot el que representa a l'entorn de Torroella de Montgrí, el grup Mascort, la seva activitat econòmica

i, molt especialment, la seva aposta cultural. En tots dos casos es tracta de reconeixements molt merescuts, i guanyats a pols, en el terreny dels serveis socials, de la cultura i de l'empresa.

Avui em vull fixar en el que representa el guardó al restaurant dels germans Roca i el que, des d'un altre àmbit, ha reconegut la trajectòria del senyor Enric Mirambell. I ho faig conscient que es tracta de casos molt distants i diferents, difícilment homologables, però tots dos units per un fet distintiu comú: la modèstia. Estem molt acostumats a assistir a espectacles impúdics i frívols de la fira de les vanitats amb total indiferència o, fins i tot, amb un punt de rebuig insinuat. Ens cansa l'arrogància, l'altivesa, la superioritat, les persones pagades d'elles mateixes, inflades, fàtues. La gent presumida i sobrada perd, en aquesta actitud, tots els arguments que podrien jugar a favor dels seus valors.

No és el cas ni dels germans Roca ni del senyor Mirambell. Ben al contrari, totes les cròniques subratllen, justament, que es tracta de persones a qui mai no els han pujat els fums al cap, que tenen un clar sentit de la realitat, que toquen de peus a terra, que no renuncien a la seva manera de ser, a les seves arrels, i que són càlides, properes, espontànies, tocades per la quotidianitat i banyades, sempre, per un toc de realisme. No deixa de ser curiós que

convertim en un valor, en una virtut, en un atribut, allò que hauria de ser normal i, per això, subratllem com a excepcional allò que és normal.

Potser no cal insistir-hi, però resumim-ho. Els pares Roca han ensenyat als seus fills una lliçó diària d'esforç i treball. Una lliçó que continua explicant-se cada dia en el primer establiment dels pares, a la carretera de Taialà. Aquí, hi ha l'arrel i l'origen de tot plegat. Aquest és un origen per reivindicar, per exercir sempre. Vènen d'aquí i són d'aquí, i s'hi senten lligats. Taialà és el seu barri, Girona és la seva ciutat, on treballen, on tenen el seu restaurant i n'expliquen, amb orgull ben explícit, l'origen i la ubicació. Formats a l'Escola d'Hostaleria de Girona n'afirmen la importància i el valor, i hi exerceixen el seu mestratge, per més que ara el seu restaurant sigui tant o més escola. Però el valor de l'escola és el valor democràtic de l'educació i el dret de tothom a tenir una educació digna i de qualitat. Situats en un núvol, reclamats per tothom i de tot arreu, amb clients de primeríssim nivell, en **Joan**, en **Josep** i en **Jordi** haurien pogut perdre el món de vista. I no ho han fet. Han entès l'oportunitat i el risc, i han decidit aprofitar al màxim l'oportunitat i evitar, tothora, el risc. Han decidit no moure's d'aquí. Han decidit apostar per la terra, posar en valor els productes de proximitat, aprendre constantment. Han acceptat la lliçó diària d'un món que no para de recordar-nos la seva grandesa i la nostra petitesa. Saben que el millor antidot per a la vanitat i l'adulació és mirar cap

aquí, deixar enrere la faramalla de la festa i tornar, a temps, per compartir l'alegria amb la família, l'equip, el barri, la ciutat, els amics, i per reobrir amb normalitat, en una cerimònia diària que es renova cada dia des de la modèstia més elemental.

Passa el mateix amb el senyor Mirambell. Historiador, professor, arxiver, bibliotecari i cronista. Un home senzill d'una memòria prodigiosa, al servei d'una ciutat i d'una comunitat i la seva memòria col·lectiva. Un home conscient de la importància de les eines, dels instruments, dels arxius i de les biblioteques. Conscient que si no hi ha els equipaments adequats i els professionals acreditats, el treball intel·lectual és molt més difícil. Un home que viu, ara, amb discreta satisfacció la culminació d'un somni. En la lenta, difícil i sovint incompresa gestació d'un projecte d'equipaments culturals bàsics, la labor callada i eficient del senyor Enric Mirambell va posar els fonaments sòlids, va construir amb materials de qualitat l'estructura, va arrodonir la proposta amb una cura intel·ligent i extrema pels fons que havia de custodiar i que va saber valorar. Artesà i orfebre de la història, el senyor Mirambell demostra, amb els fets i la vida, sense cap pompositat, què és i com ha de ser un cronista de la ciutat; més enllà del nomenament, el que cal és exercir-ne cada dia. Aquesta és la lliçó quotidiana, permanent, reiterada del senyor Mirambell.

Uns i altre sumen a l'orgull gironí el llegat personal de la modèstia que els enalteix.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Felicitaçió del barri de Domeny, Pla de Domeny i Taialà a la família Roca

SEO RUIZ. PRESIDENTA DE L'ASSOCIACIÓ, EN NOM DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DOMENY, PLA DE DOMENY I TAIALÀ.

■ Els veïns del barri de Domeny, Pla de Domeny i Taialà ens sentim orgullosos de compartir veïnatge amb la família Roca-Fontané. Vagi per davant la nostra felicitació als germans Roca per revalidar per segona vegada ser el millor restaurant del món, també fem extensiva la felicitació a les seves dones, fills/es, pares i personal del restaurant.

Arribar a ser el millor restaurant del món no és feina fàcil i només és pot aconseguir integrant en la forma de treballar una filosofia de vida fonamentada en uns valors que avui semblen una mica oblidats i que aquesta família ens fa tenir molt presents: respecte a les tradicions, als avis, pares... Treball, constància, esforç, humilitat...

Aquesta família ha influït i està influïnt en la vida del barri de moltes maneres: ensenyant als nostres fills/es que siguin quins siguin els nostres orígens es pot arribar on ens proposem amb perseverança, tenacitat, constància i amb la feina ben feta. Aquesta és una influència no tangible però molt important. No és fàcil trobar avui en dia

referents que representin tot allò que ens agradaria tenir a casa. Una altra influència més tangible han de ser els arranjaments que creiem que s'haurien de fer al barri. Un bon entorn és important per l'adjudicació del guardó que han aconseguit i la ciutat l'hauria d'afavorir.

El Celler de Can Roca, el restaurant Can Roca i el seu entorn són dos punts molt visitats i fotografiats de la ciutat, és per això que fa quatre anys que reivindicuem fer-hi uns arranjaments. Esperem que ara i després d'aconseguir revalidar ser els primers del món el nou consistori tingui a bé reprendre les gestions necessàries per portar a fi aquestes tasques. També pensem que són uns veïns insignes i que mereixen per part del barri i la ciutat un reconeixement especial. Aprofitem per proposar que el consistori faci bo aquest reconeixement posant el seu nom a algun carrer o plaça del barri.

El veritable ascens

MARC REQUENA, MARC VELA, IGNASI PRÁDANOS, GUILLEM TARRADAS I LLUÍS SERRAS. GIRONA.

■ Estem a una jornada d'acabar la Lliga i el fet que el Girona FC estigui en situació d'ascens directe és un èxit esportiu rotund. El que han aconseguit els jugadors, cos tècnic (i directius) ja és un miracle. Evi-

dentment, toca jugar i certificar l'ascens per evitar la promoció. Havent gaudit, patit, cantat (poc) i animat el Girona FC, sentim que hem d'agrair-vos a tots la feina feta. Mai oblidarem la temporada que ja queda, de moment, com la millor de la història del nostre club.

Els firmants d'aquestes línies som socis i habituals a l'estadi des de fa deu anys; coneixem una mica com funciona el club, Montilivi i els gironins.

Com a gironins volem transmetre que qualsevol altra ciutat d'aquest país, en la nostra situació, estaria engalanada amb banderes i bufandes blanc-i-vermelles, perquè està en joc entrar en l'elit del futbol professional. Estem competint amb ciutats que tripliquen en ciutadans la dimensió de Girona, i això hauria de comportar més compromís per part de tots. Per això animem els lectors i els seguidors del Girona FC a disfressar la ciutat amb els nostres colors, anar el diumenge a Montilivi i marcar el primer gol per correspondre així als homes de Machín. Malauradament, però, el nostre club és el segon equip de la ciutat i som conscients que la massa social avui és poca. Fàcilment es pot deduir quin és el primer. Depèn dels gironins poder aprofitar aquest regal, donant suport al club de la nostra ciutat i revertir la situació, aquest seria el veritable ascens per al nostre club. No estem tan lluny de fer-ho!

Per això, malgrat que la tan desitjada aventura a la Lliga BBVA pugui ser breu, cada any, les oficines del club resten obertes durant tot l'estiu i els gironins hem d'entrar-hi i adquirir el nostre abonament, també a la Segona Divisió. Nosaltes sí hi serem!

Què sabrà el PP de llibertat d'expressió?

JOSEP MARIA BOSCH. GIRONA.

■ Aquests darrers dies, han tingut lloc dos esdeveniments ben diferents, que porten el PPartit de coll, fins al punt que, per no saber com actuar, actuen de la pitjor manera que saben... més o menys, com sempre. El primer cas és el de les eleccions. No saben perdre ni tan sols fer una anàlisi mínimament objectiva del perquè dels seus resultats. El segon cas és el de la xiulada al Camp Nou: Pot ser que el Ministre de Cultura hagi estat tan dolent i tan ràpid de reflexos, que els hagi tornat ximplés de cop? Està clar que qualsevol persona amb tres dits de front el que faria és analitzar el perquè de la xiulada. Doncs no, ells el que volen fer és definir per Llei el que és i el que no és llibertat d'expressió. I, està clar, llibertat d'expressió és, ni més ni menys, tot allò que no molesta el PP. Com pot un partit polític ésser tan cec? Com es pot ésser tan ignorant? Aquest partit no és, ja, tan sols

un perill per a la democràcia... és que és un perill, fins i tot, per a la cultura col·lectiva.

Jo, des d'aquí, animaria el PPartit que es relaxin, estudiïn bé ambdós fenòmens i, no facin més el ridícul ni el facin fer als seus quadres. Massa que l'han fet, massa anys. Finalment, ara entenc per què aquest partit no ha volgut condemnar, mai, el franquisme ni la resta de feixismes d'extrema dreta. És que cada dia són més com ells!

«No em compensa»

JUAN CARLES BARBÉ MORILLO. GIRONA.

■ Aquesta va ser la frase de Carcaño, l'assassí de Marta del Castillo, després que el seu pare li proposés donar-li 20 euros setmanals durant la seva estada a la presó i 18.000€ a la seva sortida a canvi que digués on és el cos de la seva filla. Fa completa vergonya que un pare hagi de fer «xantatge» a l'assassí de la seva filla per poder enterrar-la dignament, i a sobre hagi d'escollir: «No em compensa»... Això demostra les lleis que tenim en aquest país... I el més fort és que cap partit està, a dia d'avui, amb el pare, varen estar-hi quan la van assassinar, però a dia d'avui ni PSOE ni PP han modificat lleis perquè no passi, tan sols VOX, que no té representació, ha dit que està a favor de la cadena perpètua per a aquests casos... Sento vergonya...